



Όταν γεράσει η αλεπού την κοροϊδεύουν τα αλεπουδάκια της

Γράφει ο *Συνταγματάρχης (Π.Β.) ε.α. Γιάννης Τσακπίνης,*

Πολλές είναι οι προσπάθειες των ηλικιωμένων που είναι στη ζωή για να διαγράψουν τα όσα ζήσανε την κατοχή αλλά δεν μπορούν. Συχνά τους έρχονται στη μνήμη τους και το αποδίνουν επειδή είναι βαθιά ριζωμένα στο σώμα τους και ότι δεν θα σβήσουν ακόμα και όταν θα φύγουν από τη ζωή τους.



Τα περισσότερα από τα βιώματά τους στη συνέχεια γίνανε και μείνανε συνήθειες ή παροιμίες καλές ή κακές που τους ακολουθούσανε σε όλα τα βήματά τους. Πιστεύουν ότι οι διάδοχοί τους θα αμφιβάλλουν για όσα τους αναφέρουν και για ότι έχουν συμβεί στην εποχή τους και δεν θα τις εκτελούν.

Ακόμα έρχεται στη σκέψη τους όταν θα έρθουν σε μεγαλύτερη ηλικία και δεν θα μπορούν να αυτοεξυπηρετηθούν και για να μην επιβαρύνουν τους δικούς τους που ίσως να μην μπορούν και ότι θα πέσουν σε ξένα χέρια.

Εκείνο που τους απασχολεί και το σκέπτονται είναι όταν θα υποχρεωθούν λόγω ηλικίας ή υγείας τους θα καθίσουν για πάντα στην καρέκλα ή στο κρεβάτι του σπιτιού τους και δεν θα μπορούν να βγούνε στην αυλή ή στο πέτρινο κάθισμα του δρόμου να βλέπουν και να χαιρετούν τους περαστικούς χωριανούς τους ή τους γειτόνους στην πόλη που μένουν.

Σκέπτονται ακόμα τα παιδιά τους, τα εγγόνια τους, τους φίλους, τους χωριανούς και τους γειτόνους όταν θα τους επισκέπτονται και όταν θα φεύγουν τι θα λένε άραγε καλό ή κακό; Ή αν έχουν κανένα παράπονο από παλιά; Θα δείχνουν άραγε σεβασμό απέναντί τους; Ή θα τους περιφρονούν και δεν θα τους πούνε έστω είστε καλά; Ή κουράγιο είστε πολύ καλά; Ή μήπως θα τους λένε διάφορες χαρούμενες ή ειρωνικές κουβέντες και θα νομίζουν ότι τους κοροϊδεύουν και τους στεναχωρούν;

Όλα αυτά και πολλά άλλα περνούν από την σκέψη τους και χάνουν τον ύπνο τους που τα θυμούνται τώρα που γεράσανε. Όταν ήτανε αυτοί παιδιά και βλέπανε τους γέρους σε αυτές τις καταστάσεις και δεν τους σεβότανε αλλά

γελούσανε ή τους κάνανε διάφορα αστεία που δεν έπρεπε, τότε οι γονείς τα παρατηρούσανε και τους λέγανε την παροιμία: όταν γεράσει η αλεπού ή το τσακάλι ή ο λύκος τους κοροϊδεύουν τα παιδιά τους και τα συμβουλεύανε ότι: εσείς να αγαπάτε και να σεβόσαστε όλους τους γέρους που θα βλέπετε γιατί το ίδιο μια μέρα θα γίνεται γέροι και δεν θα σας αρέσει να σας κοροϊδεύουν, να γελούν και να σας στεναχωρούν τα παιδιά σας.

Όλα τα παραπάνω εμείς δεν μπορούσαμε να τα φανταστούμε ούτε να τα βρούμε γραμμένα αλλά μας τα είπε χαρτί και καλαμάρι όπως λέγανε παλιά όταν επισκεφτήκαμε, ένα παππού 95 ετών που ζει σήμερα μόνος του σε ορεινό χωριό του τόπου μας. Όμως λόγω του γήρατος και της υγείας του κάθεται μόνο στην καρέκλα και βοηθούμενος κοντά στο τζάκι από τα παιδιά του και μετά στο κρεβάτι που είναι εκεί κοντά και ξαπλώνει.

Αναζητά συχνά το πέτρινο κάθισμα έξω από το σπίτι του στο δρόμο και τους χωριανούς που δεν τους βλέπει να τους χαιρετά ενώ τα παιδιά του, τα εγγόνια του και τους συγγενείς τους βλέπει χωρίς να τους στερείται.

Ο ίδιος μας είπε ότι η γιαγιά του ένα βράδυ κοντά στο τζάκι τους όταν ήτανε μικρός μαζί με τα αδέρφια του μας είχε πει σαν παραμύθι την παροιμία της αλεπούς και μας την επανέλαβε ακριβώς όπως την θυμότανε: «Μια φορά και έναν καιρό ήτανε μια αλεπού που είχε γεννήσει πέντε αλεπουδάκια. Τα μεγάλωσε με πολλούς κόπους και κινδύνους μέσα σε μια μικρή σπηλιά σε ένα βουνό. Πήγαινε μαζί με τον άνδρα της στην εξοχή και τα χωριά για να βρουνε την τροφή τους (κουνέλια, λαγούς, κότες κ.λπ.). Όταν μεγαλώσανε τα παίρνανε κοντά τους για να μάθουν πως θα αποκτούν την τροφή τους. Μετά από λίγα χρόνια που είχε γεράσει η μάνα τους έμεινε μόνη της στη σπηλιά γιατί τον πατέρα τους τον είχε σκοτώσει ένας χωριανός επειδή του είχε πνίξει και πάρει τρεις κότες για να ταΐσει τα παιδιά τους. Στη συνέχεια της πηγαίνανε σταδιακά τότε το ένα και τότε το άλλο φαγητό και φεύγανε αμέσως. Όμως αυτή στεναχωριότανε που ήτανε μόνη της και γιατί δεν είχε φαγητό για όλες τις ημέρες. Μια ημέρα πήγανε όλα μαζί να της κάνουνε παρέα και για να δούνε πως πηγαίνει με την υγεία της που είχε γεράσει. Όλα καθίσανε γύρω της και την κοιτούσανε. Κανένα δεν της είπε: Μάνα, να μην στεναχωριέσαι που είσαι μόνη σου και ούτε ότι εμείς δεν σε αγαπούμε και θα ερχόμαστε συχνά να σου κάνουμε παρέα και φαγητό θα σου φέρνουμε. Αλλά μετά από λίγο σηκωθήκανε όλα και παίζανε - χοροπηδούσανε και γελούσανε γύρω της χωρίς να την

σεβαστούν που είχε γεράσει. Αυτή ανοιγόκλεινε τα μάτια της από τη στεναχώρια της χωρίς να τους πει τίποτα γιατί νόμιζε ότι την κοροϊδεύουν που είχε γεράσει. Πρόσθεσε πάλι ο παππούς και είπε: Αυτή τη συμπεριφορά που δέχθηκε η αλεπού από τα παιδιά της ήτανε η αιτία μετά από χρόνια να βγει αυτή η παροιμία: Όταν γεράσει η αλεπού την κοροϊδεύουν τα αλεπουδάκια της και μετά απευθυνότανε για τον άνθρωπο. Δηλαδή, όταν γεράσει ο πατέρας ή η μάνα τους να μην έχουν την ίδια συμπεριφορά από τα παιδιά τους όπως είχε και η αλεπού.

Ακόμα μας είπε ότι όλοι οι άνθρωποι περνούν από αυτή την ηλικία και οφείλουμε να τους σεβόμαστε γιατί προσφέρουνε πολλά να μεγαλώσουν τα παιδιά τους και αυτά μετά όταν θα μεγαλώσουν οφείλουν να τους σέβονται να τους αγαπούν και να τους συμπαρασταθούν όταν θα γεράσουν για να μην φύγουν από τη ζωή με παράπονα.

Την παλιά εποχή οι γονείς ξέρανε αυτή την παροιμία και την λέγανε συχνά στα παιδιά τους να την θυμούνται και όταν γεράσουν να μην τους εγκαταλείπουν χωρίς τη βοήθειά τους. Οι σημερινοί ηλικιωμένοι που έχουν ζήσει την παλιά εποχή ή μέρος αυτής θυμούνται αυτή την παροιμία και μελαγχολούν. Γι' αυτό εκεί συνέχεια πηγαίνει η σκέψη τους μήπως και αυτοί έχουν την ίδια τύχη που είχε η αλεπού από τα παιδιά της και βρεθούν μόνοι στο σπίτι τους χωρίς κανένα σεβασμό και φροντίδα από αυτά και πέσουν σε ξένα χέρια να τους προσέχουν ύστερα από τόσα που τους έχουν προσφέρει να τα μεγαλώνουν στις δύσκολες εποχές που ζήσανε και να τα αποκαταστήσουν για το μέλλον τους.

Θα τελειώσουμε με το αποτέλεσμα της παροιμίας καλό ή κακό για τη σημερινή μας εποχή. Μετά την αναχώρησή μας από τον υπερήλικο πληροφορηθήκαμε από ένα συγχωριανό του ότι ο εν λόγω παππούς σήμερα ζει στο σπίτι του και έχει κοντά του κάθε μέρα τα παιδιά του χωρίς να του λείπει η αγάπη τους η πλήρη διατροφή του και η νοσηλεία του όταν χρειαστεί και δεν αναγκάστηκε να προσλάβει οικιακή βοηθό όπως έχουν κάνει ορισμένοι συγχωριανοί του παππούδες και γιαγιάδες. Άρα τα παιδιά του συγκρατήσανε την παροιμία που τους είχε πει ο πατέρας τους όταν ήτανε μικρά και την πράξανε με το καλό της νόημα.

Οι σημερινοί νέοι που θα είναι αναγνώστες αυτού του κειμένου να πράξουν το ίδιο εις τους γονείς τους όταν θα γεράσουν και θα εισπράξουν τις καλές ευχές τους και θα έχουν καλή πρόοδο στη ζωή τους. ___